

OLÁH ANDRÁS

túl távol

Oláh András

(Hajdúnánás, 1959):
Ratkó József- és Ady
Endre-díjas, valamint
Quasimodo-különdíjas
költő, író. A *Partium* fo-
lyóirat szerkesztője. Má-
tészalkán él. Legutóbbi
kötetei: *Április bolondjai*
(versek, Magyar Napló
Kiadó, Bp. 2017), *Vissza-
felé* (válogatott versek,
Hungarovox Kiadó, Bp.
2019), *Fagypony alatt*
(versek, Magyar Napló
Kiadó, Bp. 2020).

nézem a borostás arcot – idegen –
de a félrebiccentő fej a hunyorgó
tekintet mégis emléket ébreszt...
címszavakba sűrítve hadarja
negyven év történéseit
a megtört házasság nyűgjeit
az eltékozolt egyetemi éveket
bandázásokat csalódásokat kisiklásokat
a törések keserű próbatételét
a bútorgyári meló
szürkeségét

„ez lett kimérve” – sóhajt beletörődőn
majd minden átmenet nélkül
visszanyúl a fátyolos múltba
arcára visszaköltözik a régi huncut
mosoly s amikor végül elköszön
sajgó hiányt hagy maga után

nem tud elengedni a pillanat
bogarászom a kiselejtezett titkokat
a kölyökidők lopott játékait
a zsíroskenyér-ízű délutánokat
a romlatlan szédelgéseket
a szerethető pontatlanságot
az oltalmazó kitartást
a borzongásba gyúrt
vagányságot

de túl távol kerültünk
s mire kikecmeregtünk
a szövödmények zsákutcáiból
már nem tudtunk fogást találni
a múltból kikapaszzkodó
keserű időn

időhiány

sodródunk légüres térben lézengünk két
remegés közt – mégis érintésközelben –
felriasztalak becibállak szavakba
mondatokba ahol már nem érvényesül
a mogorva tegnapok gravitációja
az aluljárók közönye
ahol zugot keresve elrejtőzhetnél
összegömbölyödhethnél
otthonra lelhetnél az összegyúrt
emlékek között
kibonthatnád a derengéseket
és újraélhetnéd
az abortuszra ítélt éveket

leveleink

van egy doboz – tele régi levelekkel –
gyűrött beszakadt sarkú papírlapok
múltidő amire nem haragszom
ahol a hunyó én vagyok
s ahol mindig megtalállok
ahol nem kell rejteni az idő karcolásait
ahol nem működik biológiai kényszer
ahol a sörösdoboz szisszenése is
csendháborításnak minősül
ahol ölelkezni vágyó nappalok
futnak utánad és filmjeinkkel
osztjuk meg az ágyat
ahol nem kell kauciót fizetni a vágynak
ahol narancsillatú a nyár is
és nincs érvényes határideje a mának

tudom nem ugyanazok vagyunk már
– rég elmosogattál és kidobtad a szennyest
kiürítetted a szemetest
mert voltak fontosabb dolgok
mint a féltékeny múlt

mégis idejárok utánad

árvaságaink

folyton ránk omlik az idő
kamaszkori lázadásaink
emléke kísért – amikor
visszaszóltunk anyánknak
ahogy most nekünk is
visszaszól fiunk
iszapos csöndet gyúrt körénk
az akarnok szenvedély
a nyegle dac a rideg öntudat
ma már nevetséges
miért kaptuk a pofonokat
de nem szípoztunk
s az ártatlan is megjavult
és a csélcsep szabadulni
vágás is elmúlt varázsütésre
maradt a szívbe festett pagony
a kapaszkodó féltés
az özvegy édesanyák kezeket
egymásra kulcsoló árvasága